

Daniels bok – nummer ett hundre og tretten

Avdekking av profetiens tredobbelte anvendelse: Forståelsen av betydningen av 11. september 2001 i bibelsk sammenheng

Jeff Pippenger
2024-03-03

Da Herren førte sitt siste-tidsfolk tilbake til Jeremias «gamle stier» den 11. september 2001, hadde Han allerede fastsatt regelen om profetiens tredobbelte anvendelse.

Så sier Herren: Stå på veiene og se, og spør etter de gamle stier, hvor den gode vei er, og vandre på den; så skal dere finne hvile for deres sjeler. Men de sa: Vi vil ikke vandre på den. Jeg satte også vektere over dere og sa: Gi akt på basunens lyd. Men de sa: Vi vil ikke høre. Jeremias 6:16, 17.

Da Herren førte sitt folk tilbake til de gamle stier, ville de finne hvile (det sene regn), og vekterne fikk da et trompetbudskap. Alle profetene identifiserer på fullkomment vis avslutningen av de siste dager, så trompetbudskapet i de siste dager ville være den siste trompet, som er den sjuende trompet, som er det tredje ve.

Da Hans siste-tidsfolk begynte å vandre på de gamle stier, ble det erkjent at kjennetegnene ved det første ve identifiserte en bestemt symbolsk historisk leder (Mohammed), og at det andre ve gjorde det samme (Osman). Det ble funnet at hver av de fire første basunene også hadde bestemte symbolske ledere som identifiserte basunen, og da ble det erkjent at Osama bin Laden var den symbolske lederen for det tredje ve.

Mohammed var knyttet til Arabia, og Osman var symbolet på det osmanske riket i Tyrkia, og Osama bin Laden representerte verdensomspennende islamsk terror, selv om også han, likesom Mohammed, var araber.

Det ble også erkjent at det første ve rammet Romas hærer, og at det andre ve drepte Romas hærer. Deretter ble 11. september 2001 erkjent som tidspunktet da islam i det tredje ve rammet Romas hær (De forente stater), men at det ved søndagsloven vil drepe Romas hær, idet De forente stater går mot sin avslutning som det sjette riket i Bibelens profeti, og overgir sin nasjonale suverenitet til den trefoldige union av dragen, dyret og den falske profet.

Det ble erkjent at De forente stater var jorddyret med to makthorn. Et grunnleggende profetisk kjennetegn ved jorddyret er at det forandrer seg fra et lam til en drage. Profetisk representerer horn styrke, og jorddyrets styrke var republikanisme og protestantisme, fremstilt som jorddyrets to horn. Men nå i de siste dager er jorddyrets to styrker blitt forandret til militær og økonomisk makt. Den 11. september 2001 slo islams tredje ve jorden, et symbol på jorddyret, Pentagon, et symbol på dets militære makt, og tvillingtårnene i New York City, et symbol på dets økonomiske styrke.

Da det også ble erkjent at begynnelseshistorien til den første ve og avslutningshistorien til den andre ve begge fremstilte en illustrasjon av beseglingen av de hundre og førtifire tusen, ble det

erkjent at ved den tredje ves ankomst, da New Yorks store bygninger ble styrtet ned, ble det fastslått at beseglingsprosessen for de hundre og førtifire tusen hadde begynt.

«Hvorfra kommer påstanden om at jeg har erklært at New York skal skylles bort av en flodbølge? Dette har jeg aldri sagt. Jeg har sagt, idet jeg så de store bygningene som reiste seg der, etasje på etasje: 'Hvilke forferdelige scener vil ikke finne sted når Herren reiser seg for på forferdelig vis å ryste jorden! Da vil ordene i Åpenbaringen 18:1–3 bli oppfylt.' Hele det attende kapittel i Åpenbaringen er en advarsel om det som kommer over jorden. Men jeg har ikke fått noe særlig lys med hensyn til det som kommer over New York, bortsett fra at jeg vet at de store bygningene der en dag vil bli styrtet ned ved Guds krafts vending og omveltning. Av det lyset som er gitt meg, vet jeg at ødeleggelse er i verden. Ett ord fra Herren, ett berøring av hans mektige kraft, og disse veldige byggverkene vil falle. Scener vil finne sted hvis redselsfullhet vi ikke kan forestille oss.» Review and Herald, 5. juli 1906.

«Ødeleggelsen som er i verden», er islams karakter, for dens karakter fremstilles som Apollyon og Abaddon i Åpenbaringen kapittel ni, vers elleve.

Og de hadde en konge over seg, avgrunnens engel, hvis navn på hebraisk er Abaddon, men på gresk har han navnet Apollyon. Åpenbaringen 9:11 (NI ELEVE).

Betydningen av navnet, eller karakteren, til den kongen som hersker over islam, både på hebraisk og gresk, slik den er fremstilt ved de to navnene, er «død» og «ødeleggelse», noe som inntraff den 11. september 2001, da de store bygningene i New York ble styrtet ned. På det tidspunkt begynte Åpenbaringen kapittel atten, vers én til tre å bli oppfylt.

Det ble erkjent at den første omtalen av Islams ville mann i Første Mosebok benyttet det hebraiske ordet for «det ville arabiske esel», som i verset var oversatt med «en vill mann». Islams symbol er hestefamilien, og i Åpenbaringen kapittel ni ble den også fremstilt som en stridshest. På Habakkuks hellige tavler, som Guds folk var blitt underrettet om «ikke skulle endres», ble Islam likeledes fremstilt ved stridshestene.

Og Herrens engel sa til henne: Se, du er med barn og skal føde en sønn, og du skal gi ham navnet Ismael; for Herren har hørt din nød. Og han skal være et vill-esel av et menneske; hans hånd skal være mot hver mann, og hver manns hånd mot ham; og han skal bo like overfor alle sine brødre. 1 Mosebok 16:11, 12.

Den første omtalen av Ismaels fødsel var knyttet til en «tilbakeholdelse», som ble et primært symbol forbundet med islam.

Men Sarai, Abrams hustru, fødte ham ingen barn; og hun hadde en tjenestekvinne, en egyptisk kvinne, som het Hagar. Og Sarai sa til Abram: Se, Herren har hindret meg i å føde; jeg ber deg, gå inn til min tjenestekvinne; kanskje jeg kan få barn ved henne. Og Abram hørte på Sarais røst. 1 Mosebok 16:1, 2.

Allerede i den aller første omtalen av islam, slik den er representert ved Ismaels fødsel, blir underkastelse understreket. Begrepet underkastelse er grunnleggende for religionen islam. Ordet «islam» er avledet av to arabiske ord, «salaam», som betyr «fred», og «aslama», som betyr «å

underkaste seg» eller «overgi seg». Islam lærer at de troende skal underkaste sin vilje under Allahs (Guds) vilje i alle livets forhold. Da Sara innså at hun hadde truffet en dårlig beslutning ved å oppmuntre Abraham til å ta Hagar og få Ismael, fikk hun tillatelse fra Abraham til å behandle Hagar hardt, noe som førte til at Hagar flyktet fra Abrahams hjem. Der mottok hun et budskap fra engelen.

Men Abram sa til Sarai: Se, din trellkvinne er i din hånd; gjør med henne som det behager deg. Og da Sarai fór hardt fram mot henne, flyktet hun bort fra hennes åsyn. Og Herrens engel fant henne ved en vannkilde i ørkenen, ved kilden på veien til Shur. Og han sa: Hagar, Sarais trellkvinne, hvor kommer du fra, og hvor vil du gå? Og hun sa: Jeg flykter bort fra min herskerinne Sarais åsyn. Da sa Herrens engel til henne: Vend tilbake til din herskerinne og ydmyk deg under hennes hånd. Og Herrens engel sa til henne: Jeg vil gjøre din ætt meget tallrik, så den ikke kan telles for mengdens skyld. Og Herrens engel sa til henne: Se, du er med barn og skal føde en sønn, og du skal kalle ham Ismael; for Herren har hørt din nød. Og han skal være som et villesel blant mennesker; hans hånd skal være mot hver mann, og hver manns hånd mot ham, og han skal bo like overfor alle sine brødre. 1 Mosebok 16:6–12.

Islams tilbakeholdenhet, «underkastelsen» som representerer islams religions karakter, og islams rolle finnes alle i den første omtalen av Ismael, og representerer det profetiske DNA-et til den islam som fremstilles ved Åpenbaringens tre veer. Da Herren hadde ført sitt folk til Jeremias gamle stier, erkjente de også at de «fire vinder» som holdes tilbake av de fire englene i Åpenbaringen kapittel sju, særskilt er islams fire vinder.

«Engler holder de fire vindene tilbake, framstilt som en rasende hest som søker å rive seg løs og fare fram over hele jordens overflate, og som bærer ødeleggelse og død i sitt spor.» Manuscript Releases, bind 20, 217.

Islams «vrede hest», som også er de «fire vinder» som blir «holdt tilbake» mens beseglingen av de hundre og førtifire tusen fullbyrdes, bærer «død og ødeleggelse» (Abaddon og Apollyon) i sitt «spor». Akkurat som den tilbakeholdelse som ble lagt på Hagar, innførte denne profetiske egenskapen i symbolet på islam, blir både de fire vinder og den vrede hest holdt tilbake, og med dette faktum på plass ble det erkjent at begynnelsen på det første ve identifiserer en tilbakeholdelse av islam slik dette er framstilt ved Abubakars historiske befaling.

Og det ble befalt dem at de ikke skulle skade gresset på jorden, heller ikke noe grønt eller noe tre, men bare de mennesker som ikke har Guds segl på sine panner. Åpenbaringen 9:4.

Linje på linje identifiserer begynnelsen av det andre ve, som i den tredobbelte anvendelsen av de tre veene er plassert over begynnelsen av det første ve, en løslatelse av de fire englene, som i verset representerer frigivelsen av islams andre store jihad.

Og han sa til den sjette engelen, han som hadde basunen: Løs de fire englene som er bundet ved den store elven Eufrat. Åpenbaringen 9:14.

Det ble derfor forstått at ved begynnelsen av det tredje ve ville islam både bli løst og holdt tilbake, noe som nettopp er Søster Whites vitnesbyrd.

«På den tiden, mens frelsesverket går mot sin avslutning, vil trengsel komme over jorden, og folkene vil være vrede, men holdt i tømme, så de ikke hindrer den tredje engels verk. På den tiden vil 'den siste regn,' eller vederkvegelsen fra Herrens åsyn, komme for å gi kraft til den tredje engels høye røst og berede de hellige til å stå fast i den tiden da de sju siste plagene skal utøses.» Early Writings, 85.

Da den historiske beretningen om islam ble undersøkt, ble det funnet at krigføringen og bedriftene til den arabiske islam under det første ve, av islam forstås som «den første store jihad», og at krigføringen til Det osmanske riket som begynte da de fire englene ble løslatt, av islam forstås som «den andre store jihad». I samsvar med den tredobbelte anvendelsen tror islam at den tredje og siste store jihad begynte den 11. september 2001. Som William Miller en gang skrev: «Historie og profeti stemmer overens.»

Den «linje på linje»-anvendelsen av en løslatelse og samtidig tilbakeholdelse, slik den ble fremstilt ved å legge den innledende profetiske linjen for det første og det andre ve over hverandre, ble fullkomment bekreftet av Profetiens Ånd, og umiddelbart etter at islam slo til den 11. september 2001, la president George W. Bush en verdensomspennende tilbakeholdelse på islam ved å innlede sin krig mot terror. Den samtidige løslatelsen og tilbakeholdelsen av islams «vrede hest» ble bekreftet av Bibelen, Profetiens Ånd og også historien.

De som «følger Lammet» tilbake til de gamle millerittiske stier, finner «hvilen», som er senregnet, og som Søster White identifiserer som noe som begynner når nasjonene blir vrede, men holdes i tømme, slik de ble den 11. september 2001.

«På den tid, mens frelsesverket nærmer seg sin avslutning, vil trengsel komme over jorden, og folkene vil være vrede, men holdes tilbake slik at de ikke hindrer den tredje engels verk. På den tid vil 'sildigregnet', eller vederkvegelsen fra Herrens åsyn, komme for å gi kraft til den tredje engels høye rop og berede de hellige til å bestå i den tid da de sju siste plagene skal utgytes.» Early Writings, 85.

De som «følger Lammet» tilbake til millerittenes gamle stier, finner den «hvile» som er det sildige regn, og som Søster White identifiserer som begynnende da den mektige engelen i Åpenbaringen atten steg ned den 11. september 2001.

«Den sene regn skal falle over Guds folk. En mektig engel skal komme ned fra himmelen, og hele jorden skal opplyses av hans herlighet.» Review and Herald, 21. april 1891.

Den mektige engelen steg ned da bygningene i New York ble styrtet, beseglingen av de ett hundre og førtifire tusen begynte, og senregnet begynte å dryppe. De som ble ledet tilbake til Jeremias gamle stier og fant «hvilen», som er senregnet, erkjente da at Jesajas «hvile og vederkvegelse» også var senregnet, men det var også en identifikasjon av den prøven som den 11. september 2001 stilte Guds folk overfor, og særlig de «spottere» som «hersket over Jerusalem». De kom til å forstå at prøven var todelt, for den representerte Islams budskap om det tredje ve, og like viktig representerte den den bibelske metodologien som stadfestet senregnets budskap.

Til dem sa han: Dette er hvilen, la den trette få hvile; og dette er vederkvegelsen. Men de ville ikke høre. Så ble Herrens ord for dem bud på bud, bud på bud, regel på regel, regel på regel, her litt og der litt, for at de skulle gå og falle bakover og bli knust og bli fanget i snaren og bli grepet. Derfor, hør Herrens ord, dere spottere, som styrer dette folket som er i Jerusalem. Jesaja 28:12–14.

Å vandre på de gamle stier gjorde det deretter mulig for Guds folk i de siste dager å se at lignelsen om de ti jomfruer, som «illustrerer adventfolkets erfaring», skulle gjentas «til punkt og prikke» i beseglingstiden for de hundre og førtifire tusen. Vitnesbyrdet fra den historien der lignelsen først ble oppfylt, viste at Habakkuk kapittel to var direkte forbundet med og en del av lignelsen. Derfor representerte «striden» i Habakkuk to prøven om hvilen og forfriskningen som de spottske menn nektet å høre. Etter hvert som trofaste bibelstudenter fortsatte å granske de gamle stier, innså de at ikke bare lignelsen om de ti jomfruer og Habakkuk to var den samme profetien, men det samme gjaldt også Esekiel kapittel tolv.

En del av Esekiels profeti var også en kilde til styrke og trøst for de troende: «Herrens ord kom til meg og lød: Menneskesønn, hva er dette ordtaket som dere har i Israels land, når dere sier: Dagene drar ut, og hvert syn slår feil? Si derfor til dem: Så sier Herren Gud.... Dagene er nær, og oppfyllelsen av hvert syn.... Jeg vil tale, og det ord som jeg taler, skal gå i oppfyllelse; det skal ikke lenger drøye.» «De av Israels hus sier: Synet som han ser, gjelder mange dager fram i tiden, og han profeterer om tider som ligger langt borte. Si derfor til dem: Så sier Herren Gud: Ingen av Mine ord skal lenger drøye, men det ord som Jeg har talt, skal bli gjort.» Esekiel 12:21–25, 27, 28.» Alfa og Omega, bind 8, side 393.

Perioden for beseglingen av de hundre og førtifire tusen, slik den er fremstilt ved adventbevegelsen fra 1840 til 1844, representerer tidsperioden i de siste dager, da «virkningen av hvert syn» «skal gå i oppfyllelse». Den profetiske historien om det første ve, lagt over den profetiske historien om det andre ve, identifiserer den profetiske historien om det tredje ve, som er den profetiske historien om beseglingen av de hundre og førtifire tusen. Det er også historien om 1840 til 1844. Det er også historien der verket til budbæreren som bereder veien for Paktens Budbærer, fullføres. Det er historien der de to hornene på dyret fra jorden gjennomgår en overgang fra det sjette til det «åttende» som «er av de sju». Det er historien der de to profetene blir drept på gaten, i Åpenbaringen kapittel elleve.

Like vesentlig er det imidlertid at fordi Guds ord aldri slår feil, i sammenheng med prinsippet om at alle profetene taler mer om de siste dager enn om noen annen periode, er på 11. september 2001 de «profetiske dager nær», da de «ord som» Gud har talt, «skal gå i oppfyllelse», og «det skal ikke drøye lenger».

Opprøret i 1863 dømte den laodikeiske adventismen til å vandre i ørkenen inntil de alle var døde. Herren vendte tilbake til denne historien den 11. september 2001, slik Han hadde gjort med det gamle Israel ved Kadesj.

Det første besøket i Kadesj frembrakte de ti speidernes opprør og førte tiden med vandringen i ørkenen med seg. Ved slutten av de førti årene vendte de tilbake til Kadesj, og det var der Moses

slo på Klippen for annen gang og ble hindret fra å gå inn i det lovede land, men de gikk inn med Josva. 11. september 2001 utpeker den siste generasjon, og Gud vil ikke lenger forlenge Sitt Ord.

Vi vil omtale dette forholdet i neste artikkel.

«Historien om Israels liv i ørkenen ble nedtegnet til gagn for Guds Israel inntil tidens ende. Guds handlinger med ørkenvandrerne gjennom alle deres fram- og tilbakevandring, i deres utsettelse for sult, tørst og tretthet, og i de slående åpenbaringene av hans makt til deres hjelp, er en guddommelig lignelse, fylt med advarsel og undervisning for hans folk til alle tider. Hebreernes varierte erfaring var en forberedelsens skole for deres lovede hjem i Kanaan. Gud vil at hans folk i disse siste dager med ydmyke hjerter og lærevillige sinn skal gå i gjennom de ildprøver som det gamle Israel gikk igjennom, for at de må bli undervist i sin forberedelse til det himmelske Kanaan.»

Klippensom, slått etter Guds befaling, lot sitt levende vann strømme fram, var et symbol på Kristus, slått og knust for at det ved hans blod kunne beredes en kilde til frelse for fortapte mennesker. Likesom klippen var blitt slått én gang, slik skulle Kristus «én gang ofres for å bære manges synder». Men da Moses i overilt handlemåte slo på klippen ved Kadesj, ble det skjønneste symbolet på Kristus forvansket. Vår Frelser skulle ikke ofres en annen gang. Siden det store offer bare ble frambåret én gang, er det bare nødvendig for dem som søker hans nådes velsignelser, å be i Jesu navn — å utøse hjertets begjæringer i angrende bønn. En slik bønn vil føre Jesu sår fram for hærskares Herre, og da vil det livgivende blod på ny strømme fram, symbolisert ved det levende vannets strøm for det tørstende Israel.

«Bare ved levende tro på Gud og ydmyk lydighet mot hans bud kan mennesket håpe å oppnå guddommelig velbehag. Ved den anledning da dette mektige miraklet fant sted i Kadesj, mistet Moses, trett av folkets stadige knurring og opprør, sin allmektige Hjelper av syne; han aktet ikke på budet: 'Tal til klippen, så skal den gi sitt vann;' og uten den guddommelige styrke ble han overlatt til å skjemme sin livsberetning med et uttrykk for lidenskap og menneskelig svakhet. Den mannen som burde, og kunne ha stått ren, fast og uselvisk til avslutningen av sin gjerning, ble til sist overvunnet. Gud ble vanæret for Israels menighets øyne, da han kunne ha blitt æret og hans navn herliggjort.»

«Dommen som straks ble uttalt over Moses, var høyest bitter og ydmykende, — at han sammen med det opprørske Israel måtte dø før han krysset Jordan. Men skal mennesket hevde at Herren handlet strengt med sin tjener for denne ene overtredelsen? Gud hadde æret Moses slik han ikke hadde æret noe annet menneske som da levde. Han hadde gang på gang forsvart hans sak. Han hadde hørt hans bønner og hadde talt med ham ansikt til ansikt, slik en mann taler med sin venn. I samme mål som det lys og den kunnskap Moses hadde fått del i, var hans skyld blitt større.» Signs of the Times, 7. oktober 1880.